

Reflexió - Óraterv 1.

A tanítási óra előtt bementem a terembe, hogy bekapcsoljam a számítógépet és leellenőrizzem, működik-e a hangszóró, mivel ezt megelőzően előfordult már, hogy nem volt megfelelő a csatlakozás és ezt óra közben kellett jelezni a pedagógiai asszisztensnek. Ez alkalommal mindent rendben levőnek találtam. Megkértem a hetest, hogy nyisson ki néhány ablakot, hogy mire becsöngetnek, friss levegő legyen a teremben.

Az órát, mint mindig, köszönéssel kezdtük. Ezzel tudatosítottam a gyerekekben, hogy a közös munka megkezdődött. Ilyenkor, ahogy azt előre megbeszéltük még az év elején, már mindenkinek a felszerelése az asztalon kell, hogy legyen. A felszerelés tankönyvből, munkafüzetből, vonalas füzetből és szótárfüzetből áll. Emellett a gyerekeknek van A/5-ös méretű dolgozatfüzetük is, amit dolgozatírásnál osztok ki, egyébként pedig a tanáriban tartom.

Az óra elején került sor a csoportok kialakítására. A gyerekek 16-an vannak a csoportban, az osztályfőnökkel történt előzetes egyeztetés alapján pedig a gyöngébb tanulók eleve jobb tanulók mellett ültek. A csoportra jellemző, hogy a jobb tanulók szívesen segítenek a feladatmegoldásban, ellenőrzésben a lassabban haladóknak. Ezért a feladat gördülékeny megoldása és az előre kijelölt időkeret tartásának érdekében irányított csoportalkotás mellett döntöttem. Mindkét oszlopban megkértem az első és a harmadik padban ülő tanulókat, hogy forduljanak hátra a mögöttük ülőkhöz és így alkossanak csoportokat. Ez a későbbiekben lehetővé tette, hogy a tanulók egymásnak segítsenek.

A csoportmunka első szakaszában néhány percben mindenki felidézte az általa ismert állatneveket. Elég szűk időkeretet szántam erre a feladatra, ami jó döntésnek bizonyult, a tanulók csendben dolgoztak, próbáltak minél több szóra visszaemlékezni megelőző tanulmányaikból. A feladat sikeréhez az is hozzájárult, hogy pontos instrukciókat adtam a gyerekeknek. Régebben előfordult már másik csoportnál hasonló típusú feladatnál, hogy mivel erről külön nem szóltam, a gyerekek belenéztek a tankönyvükbe és onnan nézték ki a szavakat. Ezért most külön figyelmeztettem a gyerekeket, hogy tilos a könyveket, füzeteket használniuk. Elmondtam nekik, hogy ez azért szükséges, mert szeretném látni, hogy milyen szavakra emlékeznek segítség nélkül a témakörrel kapcsolatban. A különböző színű filcek, színes ceruzák biztosították, hogy a csoport minden tagja dolgozzon, hiszen a poszterekről kiderült, ki mennyi szóra emlékezett.

A csoportmunka második fázisában a gyerekek megbeszéltek, mely szavak szerepeltek mindannyiuknál, ezeket az „ablak” középső részébe írták. Itt azt kértem, hogy a csoportokban azok a tanulók írják a közös szavakat, akik a legkevesebb szóra tudtak visszaemlékezni a csoportmunka első fázisában. Így ez egy plusz gyakorlási lehetőség volt nekik, például annak a tanulónak, aki a tanév elején kezdte az angol nyelv tanulását.

Ezután megkértem a gyerekeket, hogy mindenki forduljon a tábla felé, hogy le tudják írni a szavakat. Ezután az egyes csoportok közös szavait csoportonként 1-1 diák írta fel a táblára. A csoportok választották ki, hogy ki képviselje őket a táblánál, vita nem volt, olyan gyerekeket választottak maguk közül, akik szívesen szerepelnek az osztály nyilvánossága előtt és a többiek tudták róluk, hogy szépen tudnak írni a táblára. A tanári kérés az volt, hogy az első csoport képviselője minden közös szót írjon fel a táblára, de az utánuk következő csoportok már csak azokat a szavakat, amik még nem szerepelnek. Így elkerültük, hogy egyes szavak többször felkerüljenek. Így ezen az órán is felkerültek a táblára azok a szavak, kifejezések, amelyeknek minden tanuló szótárfüzetében benne kell lenniük. Így, amellet, hogy a kerettantervben szereplő, ide vonatkozó témakör (*Természet, állatok*) elsajátításához szükséges szókincs egy fontos részét átismételtük, kibővítettük, ezzel a feladattal erősítettük a csoportösszetartozást („ezek a mi csoportunk szavai”) is. Majd később, az óra folyamán, a tankönyvben kijelölt első feladat megoldása után annak szavai is felkerültek a táblára. Sor került a táblán szereplő szavak kiejtésének hangos gyakorlására is. Ezt azért tartom fontosnak, mert így könnyebben rögzül a leírt szó hangalakja.

A kiejtést először közösen gyakoroltuk, a megszokott módon (először egyesével olvastam fel a szavakat, a gyerekek ismételték, a második lépésben már csak rámutattam az egyes szavakra, a tanulók olvasták, végül néhány önként jelentkező tanuló hangosan olvasta fel a szavakat).

A tankönyv első feladatát (Students' Book 27/1 - állatnevek és képek összekapcsolása, majd a szavak hangos ismétlése) egyéni munkában, gyorsan, gördülékenyen oldották meg a gyerekek. A feladattípus ismert, és mivel több állatnév is előkerült a csoportmunka során, gyorsan ment az ellenőrzés is. A jobb tanulókat megkértem, hogy a mellettük ülőknek segítsenek az ellenőrzésben. Ezután még egyszer meghallgattuk a felvételt és a gyerekek elismételték a szavakat. Ezután az összes állatnevet, ami addig még nem szerepelt a táblán, kiírták a gyerekek a szótárfüzetükbe. Közben körbejártam a teremben, hogy ellenőrizzem,

hogyan haladnak a gyerekek a feladattal és akik korábban elkészültek, azoknak leellenőriztem, helyesen írták-e le a szavakat. A csoport lassabban haladó és kezdő angolos tanulóinak is sikerült még az órán leellenőriznem a szótárfüzetét. Ezeket láttamoztam, hogy otthon a szülő láthassa, hogy ellenőriztem a füzetet. Azoknak, akik nem kerültek sorra, jeleztem, hogy az ő szótárfüzetüket a következő ellenőrzésnél fogom megnézni.

Az óra utolsó feladata páros munka volt, amelynek során a tanulók egymásnak mutogattak el állatokat (a táblán szereplők közül lehetett választani). Ez nagyon jó feladat volt levezetésnek, a gyerekek élvezték. Az állatoknak nem csak a mozgását, a hangját is próbálták utánozni, ezért a zajszint az óra addigi részéhez képest megemelkedett, de mivel erre előre számítottam, nem ért meglepetésként. Csak annyira kértem a gyerekeket, hogy próbálják a mellettük levő párokat minél kevésbé zavarni a feladatban és ne próbálják egymást túlkiabálni.

Végül sor került az óra értékelésére, melynek során elmondtam, hogy az órára kitűzött feladatot sikerült elvégezni, a gyerekek ügyesen dolgoztak, többeknek sikerült a vártnál több szót felidézni. Megkérdeztem az egyes csoportokat, megítélésük szerint a csoportból kik kaphatnak pluszt az órai teljesítményükre. A gyerekek azt mondták, hogy azok a tanulók, akik a legtöbb szóra emlékeztek, illetve egy tanulót javasoltak, aki nem emlékezett sok szóra, de vállalta, hogy a csoportja szavait felírja a táblára, pedig általában nehezen szánja rá magát az osztály előtti szereplésre.

Végül elmondtam a házi feladatot, ami a munkafüzet két feladata volt, illetve az ügyesebb tanulóknak pedig még egy feladatot ugyanarról az oldalról. Hozzátettem, hogy bárki megoldhatja a feladatot pluszért. Az órát, mint mindig, közös köszönéssel zártuk, ami után a célnyelven szép napot kívántam az osztálynak és távoztam a teremből.

A csomagolópapírokat, amiken a csoportok dolgoztak, óra végén magammal vittem, hogy le tudjam ellenőrizni, pontosan milyen szavakra emlékeztek a gyerekek. Nem kértem tőlük, hogy írjanak nevet a lapokra, mert szerettem volna, ha minél több szó kerül elő, függetlenül a helyesírási hibáktól. A tervezés során, a csoport ismeretében úgy gondoltam, ha a gyerekeknek névvel kell megoldani a feladatot, többen lesznek, akik csak azokat a szavakat fogják leírni, amelyeknek biztosak a helyesírásában. Viszont most nem ez volt a feladat célja, hanem minél több szó felidézése, mivel tudtam, hogy a csoportmunka második fázisában

(peer correction) és a szavak táblára írásánál is lesz lehetőség a hibajavításra. Így kiderült, hogy a legtöbb állatnév, amit egy tanuló felidézett, 20 darab volt.